

IOANA CRĂCIUNESCU

Fragilă, delicată, în aparență timidă și rezervată, Ioana Crăciunescu ascunde un ce misterios, care face ca simpla ei prezență în scenă să devină frapantă și să se încrusteze în memorie. Așa se explică faptul că, după numai zece ani de teatru (și film !), ea se numără printre actorii care au o cotă înaltă atât în „topurile” spectatorilor, cât și în pretențioasele cataloage nescrise ale breslei. Primele apariții, în **Divertismentele** anilor de studenție, și rolurile de producție (Alison din **Privește înapoi cu minie** de John Osborne și Maria din **Woyzeck** de Büchner), susținute la clasa prof. Moni Ghelerter, anunțau o actriță grațioasă, sensibilă, dar și de o inteligență deosebită. După absolvire, în 1973, intră în trupa Teatrului „Nottara”. E distribuită în Cristina (**Ultima cursă** de H. Lovinescu);

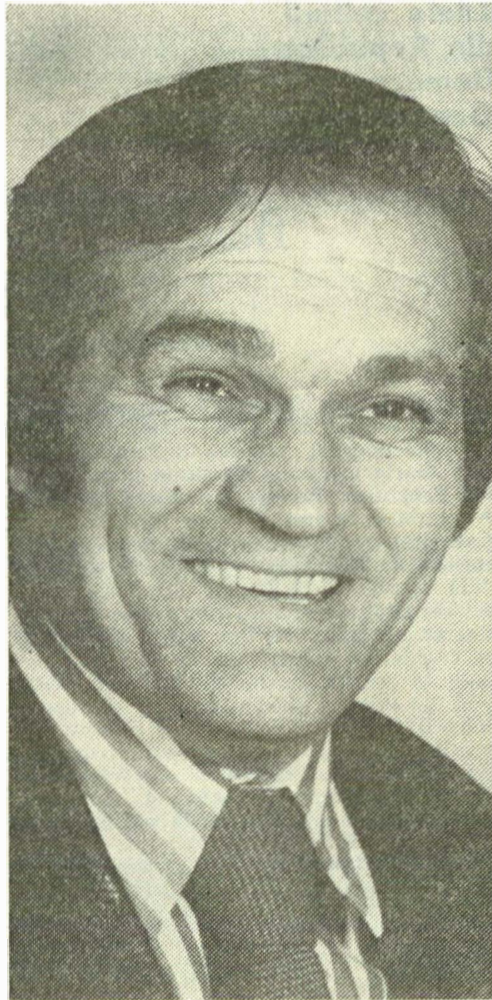
Lady Percy (**Henric al IV-lea**), Virgilia (**Coriolan**) de Shakespeare; Martirio (**Casa Bernardel Alba** de F. Garcia Lorca); Nina (**Intoarcerea fiului risipitor** de A. Vampilov); Santilla (**Calandria** de B. Dovizi da Bibbiena); Pupella (**Mizerie și noblețe** de E. Scarpetta); Iris David (**Scoia de lemn de Fănuș Neagu**); Katerina Ivanovna (**Karamazovii**, după Dostoievski); Marcella (**Ex** de Aldo Nicolaj). Dintre filmele în care a jucat, notăm doar **Ediție specială** și **Ion** (**Blestemul pământului, blestemul iubirii**), deoarece amândouă i-au adus premii de interpretare ale A.C.I.N. (în 1976, și, respectiv, 1980), și serialul TV **Lumini și umbre**. Iubitorii de poezie vor fi aflat cu bucurie surprindere că autoarea volumelor de versuri **Scrisori dintr-un cimp cu maci** (1977), **Duminică absentă** (1979), **Supa de ceapă** (Premiul pentru poezie al Uniunii Scriitorilor — 1981), **Iarnă clinică** (1983) și **Mașinăria cu aburi** (1984) e una și aceeași persoană cu subtila interpretă a unor roluri atât de diferite. Această multiplă dăruire se sporește pe sine, ca lumina în focarul unei oglinzi, fiecare act artistic încărcându-se de spiritualitatea actriței-poete.

Viitorul rol Celia din **Cum vă place** de Shakespeare, în regia lui Dan Micu.

„Nu Celia, ci de acum Aliena, / un nume potrivit cu starea mea...” Celia, deocamdată, nu există pentru mine, ea stă încă ascunsă în spatele unei întregi bibliografii. Codificată de Shakespeare, decodificată de critici, pusă când să dea impulsul mișcării, să hotărască plecarea în pădurea din Ardeni — **«Cu inima ușoară să plecăm / nu în surghiun ci către libertate!»** —, când «să măture» din spate urmele Rosalindei, făptură mai vitală și mai scilpitoare, oricând gata să intre în acțiune și să devină personaj principal... Scene întregi în pădurea din Ardeni se petrec în prezența tăcută și aproape fără reacții a Celinei. Rolul sporește pagină de pagină, lăsând imperii de nedumerire asupra ființei sale. Să fie doar martorul demonstrațiilor și virtuozităților Rosalindei? Dar de ce ar fi nevoie de un martor în scenele dintre Rosalinda și Orlando?

Odată pornită în viață, va privi ea viața cu curiozitatea cu care se privește un spectacol, sau cu absența melancolică a fiicelor de regi? De ce nu se aruncă și nu se tăvălește în «libertatea» pe care și-a visat-o? Poate aș vrea să vorbesc în taină, la un ceai fierbinte, cu o actriță excepțională ca Ileana Predescu, despre care am auzit că a făcut, în montarea lui Ciulei, o Celia memorabilă...

Un spectacol este un vis irepetabil. O închipuire exaltată. O altă viață în alt vis! Celia, deocamdată, nu există. Eu încerc să mă deprind cu gesturile și cu aerul proaspăt din pădurea Ardenilor“.

Cornel Gârbea a trecut pragul a treizeci de ani de teatru. Student fiind, a debutat la Naționalul clujean, oraș unde și-a făcut și studiile de actorie, avînd ca profesori pe Ștefan Braborescu și Toma Dimitriu. După absolvire își începe cariera la Studioul actorului de film „C. Nottara”, jucînd rolul unui tînăr ilegalist în **Cei ce caută fericirea** de Orlin Vasilev. La Teatrul Tineretului, s-a impus cu rolul Feodor din **Nila** de A. Salinski, alături de Olga Tudorache. „O fericită perioadă a carierei mele a fost aceea în care am lucrat cu regretatul Radu Stanca, la Sibiu, **Casa inimilor sfîrimate** de G. B. Shaw (Mangan), **Omul cu mirloaga** de G. Ciprian (Nichita), **Intr-un ceas bun!** de V. Rozov (Andrei). La înființarea Teatrului „Delavrancea” (azi, Teatrul „Ion Vasilescu”), am revenit în București și am avut bucuria să fiu partener al marelui Ștefan Ciobotărașu și al lui Benedict Dabija, în rolul unui tînăr marinier din **Trenul blindat** de Vs. Ivanov”.

Fișa creațiilor lui Cornel Gârbea e, cum se știe, deosebit de bogată. Să amintim cîteva **Leontes (Poveste de iarnă)** de Shakespeare; **Cornelius Melody (Fire de poct de O'Neill)**; **Arbore (Viforul)** de B. Delavrancea; **Doctorul (Kathleen)** de Michael Sayers; **Țifan (Punctul culminant)**, **Pavel (Indrăzneala)** de Gh. Vlad; **Sava (Grădina cu trandafiri)** de Andi Andries; **Generalul (Dudul lui Traian)**, **Tache (Tache, Ianke și Cadir)** de V. I. Popa; **Gardianul (Lunga poveste de dragoste)** de Tudor Popescu; **Ion (Idolul și Ion Anapoda)** de G. M. Zamfirescu, unde își asumă și regia; paralel, desfășoară o activitate de regizor al mai multor echipe de amatori. Cinematografia i-a oferit roluri în peste 50 de filme, printre care: **Dacii**, **Tudor**, **Mihai Viteazul**, **Pentru Patrie**, **Osinda**, **Burebista**. Actor energic, robust, a interpretat mai cu seamă personaje cu un puternic tonus vital, cu o autenticitate populară, cărora a știut să le confere, prin temeinice resurse profesionale, o semnificație profund morală.

„Repet în piesa **Mirele și nașul** de Eugenia Busuioceanu, în regia lui Mihai Lungeanu, rolul Cioloboc, directorul unei instituții. Un personaj complex și extrem de dificil; fiind coloana vertebrală a piesei, trebuie drămuțată proporția dintre ceea ce este el de fapt și ceea ce vrea să fie — evident, păstrînd tonul potrivit situațiilor comice. Afîșează atitudinea unui intransigent militant pentru disciplină, dar se lasă manipulat de o serie de indivizi și ajunge să le facă jocul. E un joc extrem de periculos, pentru că în am-

bianța de laude și lingușiri, orice tentativă a lucidității, a spiritului critic de a îndrepta lucrurile e înăbușită brutal de coaliția forțelor răului. Vanitatea, alimentată de cei din jur, îl face pe Cioloboc să piardă contactul cu realitatea. Deși, inițial, existau șanse să sesizeze pericolul coborîșului, amețeața înfumurării îi răvășește și viața personală. În pragul pensionării, divorțează și se pune într-o postură ridicolă față de inevitabila secretară tînără. Dar clipa dezmeticirii sosește — prea tîrziu, din păcate — și «leul» căzut are prilejul să simtă din plin loviturile de copite ale «măgarilor» care l-au adulat. Partea cea mai dificilă și totodată cea mai atractivă, e să pot găsi mijloacele prin care să-l prezint publicului în așa fel încît să rezulte anumite învățăminte”.

Maria MARIN